

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 284/08-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. D., H., zastúpeného advokátkou JUDr. E. P., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 32/06 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 12 Cb 79/1997 z 22. februára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2007 doručená sťažnosť Ing. V. D. (ďalej len „sťažovateľ“) doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 31. mája 2007, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn.

7 Cob 32/06 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 Cb 79/1997 z 22. februára 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd svojim rozsudkom zamietol jeho žalobu o zaplatenie 275 000 Sk s prísl. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že prvostupňové rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Následne sťažovateľ podal na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v apríli 2007 dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu opierajúc sa o dovolacie dôvody v zmysle ustanovení § 237 písm. f), § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa názoru sťažovateľa sú právne a skutkové závery, o ktoré všeobecné súdy opreli svoje rozsudky, zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

Sťažovateľ sa domnieva, že postupom a rozsudkom krajského súdu z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 Cb 79/1997 z 22. februára 2006 mu bola „*kvôli nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odňatá možnosť konať pred súdom so žalovaným v kvalitatívne plnohodnotnej i procesnoprávnej línii a domáhať sa objektívneho skutkového a právneho posúdenia veci a spravodlivého rozhodnutia*“.

Podľa názoru sťažovateľa „*Nesprávne právne posúdenie sa prejavilo v prvom rade v nesprávnom právnom posúdení a vyhodnotení dôkazov žalobcom predložených listinných dokumentov, stanovísk a vyjadrení, ktoré predložil do súdneho spisu. (...)*

Žalobca si podanou žalobou zo dňa 12. 02. 1997 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 275.000,- Sk s príslušenstvom, t. j. 21 % ročným úrokom z omeškania od 01. 09. 1996 do zaplatenia. Súd prvého stupňa podanú žalobu zamietol s odôvodnením, že žalovaný ako predávajúci nezodpovedá podľa ustanovenia § 424 Obchodného zákonníka za vady vecí, o ktorých kupujúci v čase uzavretia zmluvy vedel alebo musel vedieť vzhľadom na okolnosti, za ktorých sa zmluva uzatvorila. Súd považoval za preukázané na základe

svedeckých výpovedí, že žalobca v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy vedel v akom technickom stave sa predmet kúpy nachádza. Prvostupňový súd ďalej svoje rozhodnutie odôvodňuje tým, že účastníci kúpnej zmluvy zo dňa 10. 07. 1996 vylúčili prípadnú zodpovednosť predávajúceho za vady veci. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa nepovažoval odstúpenie žalobcu ako kupujúceho od zmluvy za dôvodné a žalobu zamietol. S tvrdeniami žalobcu, že predmet kúpy podľa uzatvorenej kúpnej zmluvy a tovar, ktorý mal žalobca ako kupujúci následne po vyplatení zálohy na kúpnu cenu prevziať mali úplne iné parametre, sa súd vysporiadal, tak že nie je potrebné sa nimi zaoberať, nakoľko tieto ani neboli dôvodom odstúpenia od zmluvy. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu prednesené v priebehu súdneho konania, že uzatvorená kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu jej neurčitosti, nezrozumiteľnosti a rozporu s dobrými mravmi, týmito sa súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal.

S vysloveným právnym názorom a skutkovými zisteniami prvostupňového aj odvolacieho súdu nesúhlasíme a považujeme ich za nesprávne. “

Sťažovateľ k tomu v sťažnosti vyslovuje svoj právny názor, ako mali všeobecné súdy aplikovať na daný prípad príslušné právne normy, najmä Občiansky zákonník a Obchodný zákonník pri posudzovaní jeho žaloby o zaplatenie peňažnej sumy s prísl., a domnieva sa, že má „právo na vrátenie plnenia vo výške 275.000,- Sk s príslušenstvom z dôvodov:

- absolútnej neplatnosti zmluvy a následnej aplikácie ustanovenia § 451 a § 457 Občianskeho zákonníka

- resp. z dôvodov odstúpenia od zmluvy pre jej závažné porušenie, že nebol dodaný predmet zmluvy dojednaný v kúpnej zmluve (pričom platí právna fikcia - ak nie je uvedené v zmluve, že sa jedná o tovar používaný, opotrebovaný, tovar z druhej ruky, že je dojednaný tovar nový, funkčný, plniaci účel, na ktorý je svojím druhom a parametrami určený) resp. z dôvodov vydania bezdôvodného obohatenia, že došlo k plneniu bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu a nemožno vylúčiť ani majetkový prospech žalovaného získaný činnosťou v rozpore s dobrými mravmi.

Opierajúc sa o vyššie citované právne názory ústavného súdu a Súdu pre ľudské práva, dotýkajúce sa porušovania čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno na základe doposiaľ uvedeného podľa názoru sťažovateľa konštatovať, že skutkové a právne názory, o ktoré

Krajský súd ako odvolací súd oprel svoj rozsudok, nemožno z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a ospravedliteľné, keďže

- sa v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Humennom opiera o nedostatočne zistený skutkový stav,

- vychádza zo zjavne jednostranného a neobjektívneho hodnotenia dôkazov,

- sa opiera o právne názory, ktoré sú v zjavnom rozpore s platnými právnymi normami,

- v postupe Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu v Humennom došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie (neakceptovanie zásadných dôkazov navrhovaných sťažovateľom; neakceptovanie záverečného prednesu právnej zástupkyne žalovaného a ignorovanie zákonov a platnej právnej judikatúry).“

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Ing. V. D. postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 32/06 zo dňa 27. 02. 2007 boli porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 32/06 zo dňa 27. 02. 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Humennom č. k. 12 Cb 79/97 zo dňa 22. 02. 2006 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Ing. V. D. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- Sk, ktoré je mu Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ing. V. D. priznáva náhradu trov konania podľa počtu právnych úkonov a podľa dodatočného vyčíslenia ktoré je Krajský súd v Prešove povinný uhradiť na účet advokátky JUDr. E. P...“

Súčasne žiadal, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského

súdu sp. zn. 7 Cob 32/2006 z 27. februára 2007 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 Cb 79/1997 z 22. februára 2006 z dôvodu, že „*okamžitý výkon rozhodnutia by mal pre sťažovateľa následok vedúci k ochromeniu činnosti Ing. V. D., ohrozeniu vlastníctva nezvratnej ujmy*“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone o ústavnom súde, pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04).

Ústavný súd konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 230/08). Ústavný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo sťažovateľa. Ústavný súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou právnou argumentáciou, ktorou bola odôvodňovaná opodstatnenosť sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu z 27. februára 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 Cb 79/1997 z 22. februára 2006.

Zo sťažnosti a z rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Cob 32/2006 z 27. februára 2007 ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa žalobou domáhal proti žalovanému, aby okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 275 000 Sk s prísl. Svoju žalobu odôvodnil tým, že

„listom z 15. augusta 1996 odstúpil od kúpnej zmluvy, ktorú uzatvoril so žalovaným a z tohto dôvodu požaduje vyplatenú zálohu kúpnej ceny v žalovanej sume“.

Okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, svedkov a listinami a o žalobe rozhodol rozsudkom sp. zn. 12 Cb 79/1997 z 22. februára 2006 tak, že ju zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie na krajskom súde, v ktorom navrhol, aby *„odvolací súd vydal rozsudok, ktorým zmení rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 22. 2. 2006 tak, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi istinu vo výške 275 000,- Sk s prísl. a zaplatiť trovy konania v lehote 3 dní. S právnym názorom a skutkovými zisteniami prvostupňového súdu nesúhlasí a považuje ich za nesprávne...“.*

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 Cob 32/2006 z 27. februára 2007 tak, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 12 Cb 79/1997 z 22. februára 2006 potvrdil.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, keď mu postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 26/96, I. ÚS 62/97, II. ÚS 37/01, II. ÚS 88/01) účelom základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť prístup k súdu, t. j. každej osobe priznať možnosť byť účastníkom konania po splnení podmienok ustanovených zákonom. Už samotné konanie a rozhodovanie súdov je prejavom toho, že základné právo na súdnu ochranu bolo rešpektované. Ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

V súvislosti s napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cob 32/06 sťažovateľ namieta najmä nesprávnosť právneho názoru krajského súdu súvisiaceho s posúdením základu predmetného sporu o zaplatenie peňažnej sumy (t. j. či medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah na základe kúpnej zmluvy a či sa v konaní preukázala existencia dôvodov na odstúpenie od tejto zmluvy zo strany žalobcu, a tým na vrátenie poskytnutého preddavku, ktorý sťažovateľ v žalobe požadoval), čo malo v konečnom dôsledku spôsobiť porušenie ním označených práv.

Ústavný súd pripomína, že podľa jeho stabilizovanej judikatúry (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04) do obsahu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na

spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

V citovanom rozsudku krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Podaným odvolaním žalobca sa domáha, aby odvolací súd vyslovil neplatnosť kúpnej zmluvy, pokiaľ ide o bod 6 kúpnej zmluvy uzavretej zo dňa 10. 7. 1996.

Z napadnutej kúpnej zmluvy odvolací súd zisťuje, že predmetom tejto zmluvy je predaj žeriava 32/8 t x 16,5 m kompletný bez kabíny. Z bodu 5.1 sa zisťuje, že po zaplatení zálohovej faktúry bude kupujúcemu povolený odber žeriava zo skládky Č. a z bodu 6 citovanej zmluvy vyplýva, že predávajúci nezodpovedá za technický stav žeriava a neberie na seba žiadne záruky ohľadom predaja tohto žeriava. Táto zmluva je opatrená podpismi kupujúceho a predávajúceho, čiže nejavi prvky neplatnosti, nakoľko je jednoznačná, zrozumiteľná. Podmienky uzavretia kúpnej zmluvy boli dohodnuté medzi zmluvnými stranami. Z obchodného zákonníka vyplýva dispozitívnosť dohodnutých podmienok, ktoré môžu byť dohodnuté aj mimo platných ustanovení Obch. zák. Z bodu 6 z označenia záručná doba odvolací súd má za to, že v tejto časti uzavretej zmluvy konkrétne v bode 6 je výslovne dohodnuté, že zodpovednosť za vady tovaru preberá na seba kupujúci. Z prípisu označeného Dohoda o ukončení a zrušení kúpnej zmluvy zo dňa 15. 8. 1996 vyplýva, že žalobca odstúpil od kúpnej zmluvy z dôvodu, že zariadenie je z hľadiska kvality na 80 % silne znehodnotené vplyvom poveternostných podmienok. Z uvedeného dôvodu predávajúci nedodal kupujúcemu žiadnu dodávku tovaru na základe kúpnej zmluvy. Mostový žeriav označil nosnosťou 32/8 t x 17,6 m. Z uvedeného prípisu vyplýva, že žalobca vedel o predmete kúpy, o nosnosti tohto žeriava, že je 32,8 t a že má dĺžku 17,6 m. Podľa ust. § 424 Obch. zák. predávajúci nezodpovedá za vady tovaru, o ktorých kupujúci v čase uzavretia zmluvy vedel, alebo s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých sa zmluva uzatvárala musel vedieť a nejde o vymieňané vlastnosti, ktoré tovar mal mať podľa zmluvy. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že kupujúci vedel aký predmet kúpy kupuje, čo vyplýva aj z obsahu uzavretej kúpnej zmluvy. Vzдал sa možnosti uplatnenia nárokov z nekvalitného dodania

predmetu kúpy. Z tohto dôvodu od uzavretej kúpnej zmluvy platne odstúpiť nemohol. Pokiaľ ide o ďalší dôvod odstúpenia od zmluvy v prípise o Dohode o ukončení a zrušení kúpnej zmluvy neuvádza. Ďalší odvolací dôvod, t. j. o omeškanie s plnením, tento dôvod je namietaný až v odvolacom konaní a na takýto dôvod odvolací súd už nemôže prihliadať. Pokiaľ ide o konštatovanie, že žalovaný predal iba vyradenú oceľovú konštrukciu, schátralú, opotrebovanú, rozmontovanú a neúplnú (žeriavový most a žeriavová mačka), ktorú žalovaný dňa 7. 4. 2000 vagónmi odviezol z firmy Č. a. s. do V., z vykonaného dokazovania vyplýva, že sa nejednalo o predmetný žeriav podľa kúpnej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, ale išlo o inú kúpnu zmluvu, ktorá nie je predmetom tohto konania, t. j. kúpnu zmluvu č. 55-96-10, ktorá bola uzavretá dňa 2. 4. 1996 na základe objednávky č. 125/458 zo dňa 18. 3. 1996 a predmetom tejto kúpnej zmluvy bola vyradená oceľová konštrukcia a táto zmluva bola uzavretá medzi Č. a. s. so sídlom P. a M. M. na strane druhej.

Odvolací súd po vyhodnotení dôkazov dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá platná kúpna zmluva. Odstúpenie od zmluvy nie je dôvodné z dôvodu, že žalobca bo! oboznámený s predmetom kúpy, mal možnosť predmet kúpy si prezrieť pred uzavretím kúpnej zmluvy, pretože zaplatenie 50 % kúpnej zmluvy malo iba za následok odobratie predmetu kúpnej zmluvy a nie jeho prezretie. Neboli splnené podmienky na odstúpenie od zmluvy a z tohto dôvodu odstúpenie od zmluvy nie je dôvodné.“

Vychádzajúc z uvedeného napadnutého rozsudku krajského súdu a jeho odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že nemôže prijať záver, že by dôvody tohto rozhodnutia neboli udržateľné, prípadne boli svojvoľné tak, aby to odôvodňovalo spojitost' s možným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako to tvrdí vo svojej sťažnosti. Dôvody, ktoré potvrdzujú vecnú správnosť výroku prvostupňového súdu, sú výsledkom právnych úvah krajského súdu (vychádzajúcich aj zo skutkových zistení a právneho záveru okresného súdu), ktoré nevyžadovali ďalšie dokazovanie a sú prípustné aj bez ďalších skutkových zistení.

Podľa ústavného súdu z obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu konfrontovaného s obsahom odvolania sťažovateľa a už uvedených skutočností možno dospieť k názoru, že sťažovateľom namietané nedodržanie procesnoprávnych

a hmotnoprávnych noriem týkajúcich sa procesu dokazovania, hodnotenia vykonaných dôkazov a nedostatočného odôvodnenia rozsudku a právnych a skutkových záverov a z toho vyplývajúci aj tvrdený neúspech vo veci samej nie je dôvodom na poskytnutie ústavnoprávnej ochrany, najmä pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi výkladom a aplikáciou noriem platného právneho poriadku a namietaným porušením označeného základného práva (obdobne napr. III. ÚS 197/02). Krajský súd sa s uplatnenými odvolacími dôvodmi primerane vysporiadal a uviedol také skutkové a právne závery, ktoré ho viedli k potvrdeniu prvostupňového rozsudku.

Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil, že by závery vyvedené v rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Cob 32/2006 z 27. februára 2007 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 Cb 79/1997 z 22. februára 2006 boli zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne m. m. I. ÚS 159/08).

Na základe odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008